

47de Møde.

Tirsdag den 9. Juli Kl. 4.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel til Forsvarsministeren af Folketingsmændene L. Rasmussen og Slengerik om, hvad Forsvarsministeren agter at foretage i Anledning af de to Selvmord, der har fundet Sted i den seneste Tid ved Hær og Flaade, samt overfor de i Forbindelse med disse staaende Forhold.

Ordføreren for Forespørgerne (L. Rasmussen): Paa det radikale Venstres og Socialdemokratiets Vegne skal jeg fremføre følgende Forespørgsel: „Hvad agter Forsvarsministeren at foretage i Anledning af de to Selvmord, der har fundet Sted i den seneste Tid ved Hær og Flaade, samt overfor de i Forbindelse med disse staaende Forhold?“ Den direkte Anledning til denne Forespørgsels Fremkomst er, som det fremgaar af Forespørgselens Ordlyd, de to Selvmord, der i den sidste Tid har fundet Sted i Hæren og i Flaaden. Den 19. Juni begik Kystartillerist Marinus Richter Selvmord paa Middelgrundsfortet, og i de sidste Dage har Kok Valdemar Kreutzfeldt druknet sig. Begge to har de begaaet Selvmord af Fortvivlelse over den Behandling, der er blevet dem til Del af nogle unge Befalingsmænd. Det er dette, som giver den direkte Anledning til Forespørgselens Fremkomst. Men ved Siden deraf er der indenfor Militæret i den sidste Tid forefaldet adskillige Ting, der har givet Anledning til offentlig Omtale, Ting, som kunde tyde paa, at den gamle Aand var ved at vaagne igen indenfor Hæren. Da vi i 1914 ved Verdenskrigens Indbrud fik de store Indkaldelser, syntes der blandt de militære Befalingsmænd at være naaet en bedre Forstaaelse af, at man maatte og burde tage Mandskabet paa en mere lempelig Maade end tidligere, og der var derfor en Tid, hvor der ikke fremkom Klager af væsentlig Art. Men i den sidste Tid synes det, som om den gamle Aand er kommet ind igen, og som om det særlig er de unge Befalingsmænd, der vil vise, at den Magt og Myndighed, de har, vil de

ikke alene bruge, men bruge paa en saadan Maade, at de gaar over til at misbruge den. Nu er det naturligvis saadan, at der indenfor Militæret maa gælde særlige Regler. Saa længe vi mener, det er nødvendigt at opretholde et Militærvæsen, maa der vel nok indenfor dette gælde særlige Love og Bestemmelser, for at man kan haandhæve Disciplinen; men at tro, at det er nødvendigt for at haandhæve Disciplinen, at man farer frem paa haardhændet Maade, er en fuldkommen Misforstaaelse. Det viser sig, at de Officerer, der er mest humane og hensyntagende overfor Mandskabet, ogsaa er dem, som haandhæver den bedste Disciplin. Saa længe Lovgivningsmagten tvinger unge Mennesker til at af tjene deres Værnepligt, tvinger dem ind under militære Forhold, saa længe maa den samme Lovgivningsmagt ogsaa staa som Beskytter overfor disse unge Mennesker, hvis man mener, at den Beskyttelse, der ydes dem paa anden Maade, ikke er tilstrækkelig.

Nu ved jeg, man vil sige, at denne Forespørgsel fremkommer for tidligt, fordi de Undersøgelser, der er iværksatte angaaende de to Selvmord, endnu ikke er tilendebragte; men vi ønsker netop at fremkomme med denne Forespørgsel nu paa dette Tidspunkt, fordi vi gerne vil være Tolk for den Mistillid, der næres ude i Befolkningen til den militære Retspleje i al Almindelighed. Det er jo saaledes, at naar en Befalingsmand tiltales, er det de militære selv, som foretager Undersøgelsen. Det er den tiltaltes Kammerater, der i væsentlig Grad leder den Undersøgelse, der iværksættes. Man har mange Eksempler, der tyder paa, at Kammeratskabet har været saa overvejende under disse Undersøgelser, at man ikke er gaaet saaledes til Bunds i Sagerne, som man skulde og burde. Dertil kommer, at naar Undersøgelsen er tilendebragt, og der fra Ministeriets Side beordres Tiltale, er det igen de paagældendes egne Kammerater, der dømmer dem, og derfor er der ude i Befolkningen og i særlig Grad blandt de menige Soldater afgjort Mistillid til den militære Retsplejes Retfærdighed og Mistillid til, at en menig nyder samme Beskyttelse som en Befalingsmand. Og dog skulde man synes, at de menige, der tvinges ind i Tjenesten, har større Krav paa Beskyttelse end Befalingsmændene, som selv har valgt deres Stilling. De menige, som tvinges ind under Forhold, hvor de er prisgivne andres Naade eller Unaade efter Forgødtbefindende, har større Krav paa Beskyttelse end Befalingsmændene, der